

El delta de l'Ebre es recupera del sotrac del 'Glòria'

Els municipis busquen estratègies per compensar les pèrdues ocasionades pel pas del temporal, el mes de gener

Efectes del pas del 'Glòria' ■ C.R.

897582-122932L

50è CARNAVAL SOLSONA

Del 20 al 26 de febrer

Hi havia una vegada una ciutat petita d'emocions fortes que per al 50è Carnaval a tot el país obria les portes.

Solsona

camavalsolsona.com / solsonaturisme.com

Autor del cartell: Rubén Pérez

EL PUNT AVUI+ 2,50€

DIUMENGE • 16 de febrer del 2020. Any XLV. Núm. 15272 - AVUI / Any XLII. Núm. 14142 - EL PUNT

#CAT #VOLVIURE EN LLIBERTAT P6-10

ENTREVISTA Quim Torra PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

“El Parlament ha votat que vol un mediador”

ESTAT • “No sé quin Pedro Sánchez trobarem d'aquí a tres mesos”
INHABILITACIÓ • “Era el meu deure com a president de la Generalitat posar la pancarta pels drets i les llibertats al balcó”

L'ESPORTIU

Antoine Griezmann, en l'acció del primer gol davant del porter del Getafe, David Soria ■ EFE

Victòria sofrida del Barça

Els de Setién pateixen contra un Getafe que planta cara (2-1)

Europa-Món P21

Primer mort a Europa pel coronavirus

La víctima era un turista xinès de 80 anys que estava ingressat a París

Nacional P18

Les plantes per al Mobile volen en només 2 hores

118118-120187EQ

ESPAI PISCINES

GRQP POOL LINE

BOTIGUES A BANYOLES I OLOT
 DELEGACIÓ MARESME
 Tel. 902 107 208
 www.espaipiscines.com
 Ens banyem?

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Marina Llansana

Amnistia ara

Els volen tancats dins la presó 24 hores al dia i 7 dies a la setmana, sense excepcions ni concessions. Ja ho sabíem,

però ens ho ha recordat la fiscalia espanyola arran del primer permís que ha obtingut Jordi Cuixart per anar a treballar. Un permís que, per cert, no és cap privilegi sinó un estricte compliment de l'article 100.2 del reglament penitenciari al qual s'estan acollint en aquests moments més de cinc-cents presos a Catalunya.

Però tot això al fiscal Zaragoza li és igual: ell volia prohibir qualsevol mena de permís als condemnats per l'1-O fins que no haguessin complert, com a mínim, la meitat de la condemna, la mateixa mesura que s'aplica als condemnats per abusos sexuals. Marchena no va gosar incorporar aquesta mesura coneguda com a "clàusula de seguretat" i dijous el fiscal Zaragoza va esclatar de ràbia en un acte universitari poques hores després que Cuixart entrés a treballar a la fàbrica: ho vam demanar, no ens van fer cas "i aquestes són les conseqüències", va dir irat.

No podem invertir energia a defensar un permís, sinó a aprovar una llei d'amnistia

Era de preveure i així ho va corroborar Zaragoza: la fiscalia no es quedarà de braços plegats i farà tot el possible per aturar aquests permisos, com ja va intentar aturar la concessió d'un permís de setanta-dues hores amb l'argument que Cuixart no havia mostrat penediment.

Tot plegat fa que prenguem consciència que no podem invertir energia i recursos a defensar un trist permís que, no ho oblidem, els obliga a anar cada dia a sopar i dormir a la presó. L'energia l'hem d'invertir a aconseguir que s'aprovi una llei d'amnistia que estableixi que no hi ha hagut delictes i que permeti als empresonats ser lliures i als exiliats tornar a casa. La campanya *Amnistia ara* de la plataforma 80% i Òmnium ja té milers de signatures encapçalades per personalitats d'un ventall ideològic molt divers, fet que prova que estem davant d'un dels consensos més amplis que hi ha ara mateix en la societat catalana: cal resoldre el despropòsit de tenir presos polítics, i l'amnistia és la millor solució. Ara que la ciutadania empeny i que s'han alineat els astres de l'aritmètica política, fem-ho!

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Sense Mobile

Al'edat mitjana, la pesta ja feia suspendre fires i mercats. La modernitat i sofisticació del Mobile no ens ha fet menys aprensius, espantadissos i supersticiosos. A Barcelona, que és on aquesta fira se celebra i aquest any s'ha suspès, hi ha pesta? La pesta és a la Xina. La Xina és lluny, llunyíssim. Hi ha algun cas infecció a Catalunya o territoris adjacents? No n'hi ha. L'Organització Mundial de la Salut, l'OMS, que és una de les institucions més serioses i fiables, potser perquè té la seu a Suïssa, país no contaminat per la frivolitat de tots els altres, ha dit que no hi ha cap motiu perquè la gent no viatgi. Digui el que digui, la gent s'absté de fer-ho. Si més no els participants del Mobile.

Ben mirat, el Mobile és o hauria de ser l'antítesi d'una fira o un mercat. Encara més: per definició no s'hauria de celebrar. Es tracta, com el seu nom indica, de vendre-hi telèfons sense fils i de butxaca que permeten no solament comunicar-se de paraula i per escrit sinó fer-ho tot: consultar el diccionari, guiar-te per una ciutat, veure els nets, seguir una conferència, comprar

“A l'edat mitjana la pesta també feia clausurar fires i mercats

una cosa, fer una qualsevol gestió, servir de lot al cine o quan se'n va la llum. Tot. El telèfons de taula i paret, els seus antecessors, van ser útils perquè els nostres pares i avis no haguessin de desplaçar-se a cal veí, si li volien dir una cosa. De vegades el veí era lluny. De vegades molt lluny. Algun, a la Xina. L'estalvi en viatges va ser gran. Els interlocutors es deien: un dia s'inventarà un telèfon que permetrà veure'ns les cares. Ja s'ha inventat. Ja el tenim aquí. Però ha passat que l'esperit mercantil propi de l'edat mitjana d'on provenim, és més fort que res, i ens volem veure les cares al natural, i tocar-nos i

donar-nos la mà, i per això muntem el Mobile, que en origen presenta aparells pensats per estalviar tots aquests tràmits i efusions. Ve la pesta i no hi ha ni mans ni tocaments ni besos ni fira. Ploren els hotelers, els amos dels restaurants i fins i tot els taxistes que per aquestes dates sempre tenien a punt una vaga que posés en perill la fira. Quan treballava al Raval de Barcelona, cada dia passava per davant del Bagdad, sala d'espectacles pornogràfics d'alta temperatura. Normalment el local obria a les onze de la nit. Quan hi havia fires programades ho feia a les set de la tarda. Hi vaig passar un dia que acabava de clausurar-se una edició del Mobile. Un camió cisterna hi desembussava les canonades. Quan hi havia pesta, els titellaires que seguien els firaires es quedaven sense públic i les fondes no feien ni cinc.

Els més profunds diuen que la suspensió del Mobile obeeix a la guerra comercial entre els Estats Units i la Xina i als interessos de les grans marques, i que la salut, la pesta, és l'excusa. Sí: l'excusa que convenç la gent, com fa mil anys i ara.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/diexp5>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

La repressió econòmica

El Tribunal de Comptes reclama que, abans de demà, els membres del govern de l'1-O (els qui són a la presó, els qui són a l'exili i els qui es troben en llibertat) i una quinzena de càrrecs públics més facin efectiva la fiança de 4,1 milions d'euros que els exigeix per assumir les possibles responsabilitats pel referèndum de l'1-O en què vostè i jo varem participar. És una barbaritat. Una barbaritat perquè a hores d'ara ja hi ha dipositades al jutjat número 13 i al Suprem quantitats molt superiors a la que se'ls demana pel mateix concepte. Si del que es tracta és de tornar a l'Estat els diners que suposadament es van destinar al referèndum (se'n recorden, de l'exministre Montoro dient allò que la Generalitat no s'hi havia gastat "ni un euro"), què pretenen? Cobrar-ho dues, tres o quatre vegades? És, simplement, una condemna econòmica preventiva que, i ho saben, no només

“La Caixa de Solidaritat, desbordada davant el càstig preventiu no només als acusats sinó també a les seves famílies

afecta els encausats sinó totes les seves famílies. La Caixa de Solidaritat ha recollit fins ara 12,3 milions d'euros que ha destinat a fiances, advocats i multes. I en aquesta ocasió, i així ho han reconegut, fan curt. Diuen –diuen, diuen, diuen– que venen temps de desjudicialització i de diàleg, però la fiscalia (de qui depèn, Pedro, la

fiscalia?) s'oposa a la sortida dels presos polítics per anar a treballar i el Tribunal de Comptes aplica una repressió econòmica d'una magnitud indescriptible. I aquest dilluns hi ha el perill que 32 persones en paguin les seves conseqüències en forma d'embargaments de comptes, sous i propietats independentment que al 13 i al Suprem ja hagin fet la seva feina pel mateix concepte. Són decisions, procediments, carpetes i sumaris diferents, ens diran. Però vostè i jo sabem de què parlem. Busquen desbordar la Caixa de Solidaritat (que, per cert, no entenc per què no cobreix la fiança de Santi Vila en el cas de les obres d'art de Sixena, quan en aquell moment se li aplaudia la desobediència independentment del trist paper que l'exconseller va fer al final), i busquen que la condemna afecti no només els encausats sinó també les seves famílies. Una bestiesa, vaja.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

Apologia de la impunitat

Ho qualifiquen de populisme punitiu, de censura a pensaments polítics no compartits, d'indefensió davant el poder, d'atac a la llibertat d'expressió... Quina exquisidesa per part d'alguns dels nostres juristes a l'hora d'advertir dels perills de tipificar com a delictes l'apologia i l'exaltació de la dictadura! Gran tema, el de la llibertat d'expressió i el Codi Penal, que mereixeria una atenció que ara no li dedicarem per no despistar-nos del que, en aquest cas, ens sembla substancial i que més d'un lector ha explicat als mitjans. No es tracta de

És hora que el franquisme ascendeixi al pòdium de la infàmia que li correspon

condemnar una idea, per més execrable que sigui, sinó la defensa del règim genocida eixit d'aquesta idea i tota la seva simbologia: el cop d'estat a la legalitat republicana, la guerra –croada, en deien– i els morts que va provocar, les execucions sumariíssimes a les cunetes i les parets dels cementiris

també en temps de pau, la repressió fins a l'últim alè del tirà, l'adoctrinament catòlic –dones sota permanent tutela–, l'absoluta manca de drets i llibertats, el saqueig del país. I fer-ho com un deure i un deute democràtic de memòria, justícia i reparació començant per ascendir el franquisme al pòdium de la infàmia que li correspon al costat del feixisme i el nazisme i per no consentir cap intent de banalitzar el mal escampat amb la seva ombra allargada. La veritat és la seva principal víctima i mentre no es restableixi continuarem practicant l'apologia de la impunitat i no solament respecte a fets del passat.

Les cares de la notícia

PERIODISTA

Alba Sidera Gallart

Llibre sobre el feixisme

La corresponsal d'El Punt Avui a Roma des del 2012 acaba de publicar el llibre *Feixisme persistent* (Edicions Saldonar), un treball periodístic documentat que explica la pervivència del llegat ideològic de Mussolini, que es presentarà el 19 de març al Pati Llimona, a Barcelona.

ESPELEÒLEG

Josep Maria Vergès

Troballa històrica

El descobriment dels gravats paleolítics de la cova de l'Espluga de Francolí suposa una fita de l'arqueologia catalana que havia passat totalment inadvertida fins ara, tot i que es calcula que unes 200.000 persones hi han passat per davant d'excursió. La conservació és ara la clau.

PRESIDENT D'ARAGÓ

Javier Lambán

No voler arreglar res

Un dels problemes que té Pedro Sánchez si és que realment vol avançar en la resolució del conflicte català són els barons del PSOE. Lambán, juntament amb d'altres, ja han advertit que no toleraran tracte de favor a Catalunya. Que mirin les balances fiscals a veure on troben aquest tracte.

EDITORIAL

Cal escoltar el crit del camp

Centenars de pagesos es van manifestar divendres a Lleida en una jornada de protestes a tot l'Estat del sector agrari per demanar que es reverteixi la greu crisi de preus que el sector arrossega des de fa anys i que es prenguin mesures perquè tot plegat no suposi un agreujament del despoblament en moltes zones rurals del país. De les protestes cal destacar-ne el suport dels diferents implicats, des dels mateixos pagesos, sindicats i administracions. Una unitat d'acció que, en els pròxims dies i setmanes, s'hauria de reflectir en mesures, sobretot per part del govern espanyol, que realment puguin començar a revertir una situació de gravetat a tot el camp. Una de les primeres mesures, promesa ja pel ministre d'Agricultura, Luis Planas, seria modificar la llei de la cadena alimentària. Malgrat que arriba tard, el canvi legislatiu serà necessari per aconseguir un repartiment més just dels productes agraris en la cadena de valor i que així se'n vegin beneficiats els pagesos i no les grans cadenes de distribució alimentària. Sobre els productes que venen de fora, cal millorar-ne els controls fitosanitaris.

Calen, però, moltes més mesures, com que les afavoreixin les arrancades de cultius i la seva substitució per altres, excepcions fiscals i, sobretot, més implicació per part de la Unió Europea. I, naturalment, dels consumidors que, amb la seva tria diària, comprant producte de proximitat i de més qualitat, per tant, poden ajudar, amb el seu granet de sorra, a mantenir moltes explotacions agràries. No cal oblidar, finalment, el fet que el camp és una de les bases, sinó la més important, en moltes parts del país i que el degoteig en el cessament d'activitats agràries acaba perjudicant tothom.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Vetats

Tajani veta Torra i Puigdemont al Parlament Europeu. El president de l'eurocambra es doblega a les pressions del PSOE, el PP i Cs.

10
anys

Pugna al PSC

Montilla obliga Ernest Maragall a desdir-se de l'afirmació que el tripartit ja no té projecte. El president no accepta la renúncia del titular d'Educació.

20
anys

Cas Pinochet

Els tres jutges de l'Alt Tribunal d'Anglaterra i Gal·les ordenen al ministre britànic d'Interior que entregui, confidencialment, els informes mèdics de Pinochet.

Full de ruta

Joan Rueda

L'aposta pel futbol femení

Ara fa poc més d'una setmana, el FC Barcelona es va endur la primera edició de la supercopa femenina de futbol en derrotar la Reial Societat per un clar 10 a 1. El nou president de la Federació Espanyola de Futbol, Luis Rubiales, tenia entre cella i cella fer canvis en les competicions i per això la copa del Rei masculina a partit únic fins a les semifinals o la supercopa masculina a Dubai. I, en aquesta línia, Rubiales va decidir que, la supercopa femenina, també la disputarien quatre equips en el clàssic dues semifinals i final entre els dos guanyadors. El sorteig va fer que els dos grans clubs, actualment, del futbol femení, Barça i Atlético de Madrid, es disputessin una plaça a la final, lloc que van aconseguir les blaugrana no sense patir. La final, però, va ser una altra història, i un Barça supermotivats va dominar el partit des del minut 1.

Al final del matx, l'entrenador dels txuri-uridin, Gonzalo Arconada, el germà del mític porter de l'equip masculí,

Són culpables les jugadores del Barça que el seu club aposti per aquest esport i formin un equipàs?

va assegurar: "Tots els equips sentim que no podem competir amb aquest Barça, la Federació ha de valorar si el que volia era que ens humiliessin; s'ha de reflexionar perquè hi ha moltes jugadores estrangeres." El Barça, però, no és pas l'equip de la lliga espanyola amb més estrangeres; aquest és l'Atlètic de Madrid amb 12 de les 107 que hi ha. A la final, el Barça va sortir amb només tres estrangeres.

El debat, però, no és aquest. Sense caure en alguns dels errors del masculí, si el futbol femení vol seguir evolucionat com està fent en els darrers anys, cal que els equips hi creguin i les jugadores del Barça no són pas les culpables de l'aposta decidida del seu club per aquest esport i aquest equip. Potser l'entrenador de la Reial, que el dia següent va matisar les seves declaracions, s'hauria de preguntar per què el seu club no fa la mateixa aposta pel femení que sí que fa pel masculí. En tot cas és cert que la situació, vergonyosa, que té encara les professionals sense conveni fa més difícil que els clubs s'hi puguin abocar, ja que d'aquest acord també hi pengen els drets televisius.

Tribuna

Jordi Solà. Escriptor

Recordar el futur

Rellegint –l'única manera de llegir vàlida, a parer de Joan Fuster– una part de l'obra de George Steiner, ens recorda l'erudit que el jardí de Goethe a Weimar es troba a penes a uns milers de metres de distància de Buchenwald. Cal recordar per no oblidar o bé és aquest un axioma condemnat al fracàs més absolut? Perquè no és tan sols Buchenwald. És també Weimar –aquell centre cultural de primer ordre que va intentar reconciliar l'*Sturm und Drang* amb el pensament il·lustrat–, la seu de la Bauhaus i de la República de Weimar. I, d'altra banda, un dels feus del conservadorisme alemany i dels corrents més recalcitrants del nacionalisme germànic. Inquietant, no en tinc cap dubte, la polaritat d'una ciutat –recents les eleccions a l'estat de Turíngia– que expressa les contrarietats ocultes en el si de la cultura més sofisticada.

ALESHORES, RECORDAR, no seria tant una mirada nostàlgica cap a un perfet pretèrit, sinó una forma de mirar el fu-

tur a fi de prevenir-nos d'aquelles conseqüències inherents –i negatives, en un sentit nihilista– de la llavor dels nostres actes en temps present. Hi ha un efecte de la causa –en clara oposició a la percepció de Hume– a la qual fer atenció sense oblidar pas que cap acció no és innocent. Tampoc, emperò, ho és el seu contrari: la inacció, és a dir, la nul·la reacció a un espai de violència. En aquest context, és que apunta Steiner a la crisi de les humanitats. I fa un crit d'alerta per mor de la pressentida indiferència de la ciència –ironitzant amb el lapidari "la ciència no pensa" heideggerià– quan recalca que la fam i l'esclavatge perduren malgrat els avenços de la medicina i de la tècnica.

UNA INDIFERÈNCIA que el mateix Steiner –en la conferència intitolada "Les humanitats humanitzen?"– no sap o no pot evitar. Ressona la veu del rei Lear davant del cos inert de Cordèlia: "Never, never, never..." Un lament que sembla retornar cíclicament, atesa la nostra incapacitat d'aprendre les

llicions que la història ens ofrena. No debades, d'Armènia a Srebrenica la condició humana sucumbeix a l'extermini. I és que encara no escoltem com cal l'eco del lament particular en la seva dimensió universal –cabdal és la diferència entre el "parar esment" de l'*auscultare* original del "sentir" o mera emoció acústica.

BUCHENWALD –com Auschwitz– ens recorda l'avenir. "La nostra terra està sembrada de camps d'extermini", afirma George Steiner a *Els llibres que no he escrit*. En el meu darrer llibre de pomes, *Ira* (Tanit Poesia), reblo –sense haver llegit abans aquella admonició–: "L'ésser duu oculta la llavor de l'extinció", sincretisme poètic que ens recorda la nostra fugaç naturalesa, així com la nostra capacitat d'anihilarnos. Potser es tracta de parar esment –de saber escoltar– a aquesta dualitat perversa i còpsar –com Shakespeare– que el mal no es destrueix a si mateix. Recordar el futur és també una categoria ontològica. Sense consciència del dolor no hi ha demà plausible.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Nostàlgics de la Santa Inquisició

■ Al llarg de la història de la humanitat, en nom de les diferents versions de Déu, s'han portat a terme accions d'allò més luctuoses a l'empara d'institucions creades i comandades per ments perverses. Amb massa freqüència, els poders religiosos i polítics s'han conxorxat per tal de defensar interessos que res tenien a veure amb l'esperit i molt amb la matèria. La mal anomenada Santa Inquisició n'és l'exemple més representatiu, i el mal que va fer des dels seus orígens no és digne ni d'oblit ni de perdó. Els tribunals del Sant Ofici pretenien que els acusats abjuresin de les seves idees o creences en unes cerimònies solemnes anomenades actes de fe. Les suposades confessions dels reus –heretges– no eren cap altra cosa que el resultat de tortures que es practicaven mitjançant un instrumental

dissenyat per tarats mentals amb el vistiplau dels inquisidors, personatges degenerats vestits amb hàbit religiós i suposats defensors de la fe. Al segle XXI, els actes de fe estan fora de lloc i pretendre fer abjurar també. És per això que hi ha fiscals que haurien de reflexionar sobre quina és la seva funció, perquè oposar-se al compliment de drets i beneficis previstos per llei no és fomentar la justícia, és tortura psicològica. "Doneu-me dues línies escrites a puny i lletra per un home honrat, i trobaré en elles motiu per a fer-lo engarjolar" (cardenal Richelieu, 1585-1642).

JAUME FARRÉS
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

El tracte 'caballero'

■ Darrerament s'està imposant a Catalunya el tractament de *don* i el mot *caballe-*

ro. Antigament, el tractament de senyor s'adreçava a Déu i al rei, i equivalia a reconèixer que tenien dret a disposar de qui parlava. Però aquest tractament de cortesia s'ha convertit en un article personal. En castellà, si en una situació formal es diu el nom d'una persona, s'usa l'expressió *don*. En català, és suficient dir o escriure senyor o senyora, com a tractament universal. És molt freqüent també a Catalunya que quan un cambrer o botiguer de parla castellana es dirigeix atentament a un client utilitzi el mot *caballero*. Desconeixen possiblement que a Catalunya no tothom té cavall ni té un origen nobiliari i per tant és sobrer que honorin amb el mot.

ANTONI VILANOVA CASALS
Barcelona

Pandèmies?

■ Aquest aldarull que sembla una pandèmia alarmant ha

desencadenat una por que no entenc ara per ara. Fa pocs dies es van celebrar els Oscars de cinema i va guanyar una pel·lícula coreana, no es va suspendre, el congrés de mòbils se suspèn, hi ha a Barcelona botigues, comerços, bars, restaurants dirigits, entre cometes, per xinesos i no tanquen, tampoc sabem si actualment entren al país. Ja no sé si dir que algú ha des-tapat un flascó i ha deixat anar a veure què passa. Potser dic un disbarat, no ho sé. Tot ple-gat fer por a la gent, desestabilitzar una certa tranquil·litat que per això pot portar a alguna cosa molt pitjor. De moment el congrés de Barcelona anul·lat té greus conseqüències econòmiques. Ja veurem què passarà a llarg i curt termini, el que suposarà si va augmentant la por que ja hi és i probablement encara vindran més virus.

FRANCESC XAVIER FARRÉ
Barcelona

La frase del dia

“Si Catalunya fos un estat amb un govern fort com el d’Holanda, el Mobile no s’hauria suspès”

David Fernández, PORTAVEU D’ANEM X FEINA

Tribuna

Imma Tubella. Catedràtica de comunicació

Trencar el bucle

La veritat és que cada mes em faig el propòsit de no escriure sobre el procés o sobre política directament relacionada amb ell perquè estic cansada, tinc la sensació d’haver-me convertit en un ratolí que corre incansablement dins de la roda sense arribar enlloc o en Sísif pujant la roca a la muntanya i deixant-la caure per tornar a baixar i tornar-la a pujar. Però aquí estic un altre febrer escrivint sobre el mateix perquè estic cansada, estem cansades en general, però no pararem. De què estic cansada?

ESTIC CANSADA D’UN ESTAT AUTISTA que al llarg de la història ha preferit reprimir i abandonar abans de seure i negociar. És igual el color del poder, dretes i esquerres, reis i repúbliques han actuat de la mateixa manera. Per això no espero res del PSOE-Unidas Podemos ni de la seva taula de diàleg, amb relator o sense. La setmana passada ho deia molt bé el president de la Cambra de Barcelona, en Joan Canadell, quan denunciava que d’una banda ens volen fer creure que volen dialogar i de l’altra no tenen cap problema a augmentar el dèficit fiscal en anunciar que no pagaran l’IVA pendent del 2017, i em sobta que Esquerra visqui amb satisfacció que s’hagi obert un diàleg que per a mi és una enganyifa més. Un exemple d’això és el fet que una de les quaranta-quatre propostes del president espanyol per intentar resoldre el conflicte entre Catalunya i l’Estat sigui donar suport al Mobile quan la GSMA, l’entitat organitzadora, feia uns dies que havia dit amb contundència que el Mobile es quedaria a Barcelona almenys fins al 2023, que és quan s’acaba el contracte que té amb la ciutat. Ara bé, no he llegit que l’alcaldessa Colau hagi titllat el seu soci, el PSOE, de tertulià de bar i de gran desconexedor de la dinàmica del Mobile com va fer fa encara no tres setmanes, amb raó, amb a la presidenta madrilenya Isabel Díaz Ayuso per haver dit que prendria la fira tecnològica a Barcelona. La veritat és que jo no sé veu-

re la diferència entre ambdues declaracions. Per això, quan la Marta Vilalta celebra que tant Torra com Sánchez “abracin” la mesa de negociació, no puc deixar de pensar que un és un amant lleial i l’altre, un amant ocasional i interessat d’aquells que et planten a la primera ocasió sense donar explicacions. Tant de bo m’equivocui.

ESTIC CANSADA DE L’AUTOCRÍTICA necessària però sovint excessiva dins de l’independentisme i de la manca d’autocrítica, senyal inequívoc d’arrogància, dins de l’unionisme i el federalisme, que de fet també és una forma d’unionisme. Estic cansada d’Europa. Més que cansada, enfadada per oblidar massa fàcilment que la idea que tenim d’Europa és una i que la seva pràctica és una altra molt diferent que no respon a les necessitats o als

“Cada mes penso que escriuré sobre educació, tecnologia o qualsevol tema que estic treballant en aquests moments, però el procés en què estem immersos m’obliga a continuar reflexionant sobre on som

anhels de la gent sinó als interessos dels estats que la conformen. Parlo de les dobles vares de mesurar depenent del que s’ha de mesurar o on ho ha de fer o dels cadàvers que té sobre la seva consciència, sigui als Balcanes, als camps de refugiats o a la Mediterrània.

Estic cansada de tants moments difícils i d’aquesta sensació de ser ratolins corrent dins de la roda, decebuts pels qui consideràvem amics, i maltractats i menyspreats pels que cada dia ens recorden amb els seus fets que són l’enemic. Estic cansada dels que diuen que no som prou. No som prou? Som suficients, i com que ho saben impedeixen que ho puguem demostrar, no en enquestes fàcils de manipular només amb el sentit de la pregunta o amb consultes sota la repressió més ferotge, sinó en urnes vinculants.

PER ANIMAR-ME he volgut mirar què havia escrit altres febrers i he trobat que el meu article del febrer del 2014 començava quasi com aquest. Cada mes penso que escriuré sobre educació, sobre tecnologia o sobre qualsevol dels temes que estic treballant en aquests moments, però el procés en què estem immersos m’obliga a continuar reflexionant sobre on som, altrament em sembla que em distrec i distrec. De tota manera penso que malgrat tot hem avançat, malgrat tenir gent a la presó i a l’exili, i també a causa d’això som molt més lluny del que érem el 2014 encara que no ens ho sembli. I si hi ha una taula de negociació en marxa no hem de perdre el temps negociant res més enllà de reclamar llibertat, amnistia i referèndum d’autodeterminació i com aplicar els resultats, siguin els que siguin, però en tot cas serà la ciutadania la que els haurà decidit. Aquesta és la solució i no cap altra, i aquesta solució la reclama el 80% de la població. No em cansaré de repetir-ho.

ESPERO QUE el proper febrer podré escriure sobre qualsevol altra cosa que no sigui aquesta.

De set en set

Matthew Tree

L’infern són els altres

Fa uns 15 dies, el relator de l’ONU per a la pobresa extrema, Philip Alston, va visitar l’Estat espanyol, Cata-

lunya inclosa, i va concloure que la situació “està entre les pitjors de la UE”. Fa poc, una amiga que treballa en un institut de la perifèria barcelonina em va demostrar que vol dir “pobresa extrema” –que aquí és en part un llegat del PP, que va gestionar les crisis del seu mandat, des de la desocupació crònica fins a la corrupció ídem passant per Catalunya, amb la mateixa destresa que havia mostrat amb l’accident del *Prestige*– en la vida real. Al seu institut –no cal dir noms, ja que n’hi ha tants de semblants– els alumnes, la majoria provinent de famílies amb poquíssims recursos econòmics, si no insulten els professors dia sí i dia també, els amenacen directament (un estudiant raper va fer un vídeo en què surten ell i la seva colla escolar, cadascú amb una navalla a la mà). Una agressivitat que sovint té els orígens en una autoestima tan baixa que bona part dels alumnes donen per descomptat que els mateixos professors deuen ser uns fracassats pel sol fet d’haver d’impartir-los classes a ells: uns adolescents tan desemparats i tan mancats de qualsevol oportunitat que valgui la pena. Però, per esgarriats que se sentin, aquests alumnes també són Catalunya, també mereixen formar part del seu futur. Quan cridem visques a aquest país acabades en la paraula “lliure”, si us plau, que els tinguem (molt) en compte. I no només quan el Sr. Alston estigui de pas.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Crida d'Aragonès a recosir la unitat

ERC defensa els comicis com una oportunitat perquè l'independentisme amplii la majoria

La urbana de Barcelona vol arribar a la paritat

El cos policial es reorganitza i busca atreure més dones, que ara per ara són el 13%

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Quim Torra President de la Generalitat de Catalunya

“No sé quin Pedro Sánchez trobarem d'aquí a tres mesos”

MEDIADOR • “El Parlament ha votat que vol un mediador i penso que ERC i la CUP compliran”
PARLAMENT • “No podem jugar a votar coses que després no tirarem endavant” **PACTES** • “Culminar el procés depèn inexcusablement de la unitat dels que defensem la independència”

Xevi Xirgo
BARCELONA

El president Quim Torra ens rep per l'entrevista al saló Torres García del Palau de la Generalitat en ple bullici per les conseqüències de la polèmica cancel·lació del Mobile World Congress.

Primer m'agradaria preguntar-li com està la seva dona.

La Carola està bé, recuperant-se i intentant reprendre la vida normal i l'agenda. Estem bé i contents de com evoluciona.

Se sent en el focus d'atenció? Ha perdut intimitat?

Són coses complicades de gestionar. Quan no tenies aquesta notorietat, es podien viure en la intimitat, amb la família i els amics. I ara la notícia s'escampa, t'arriben missatges de tot arreu i intentes fer el possible per preservar aquesta intimitat. Vull agrair al personal sanitari i als mitjans públics la delicadesa amb què ho han tractat.

S'ha penedit d'acceptar la presidència de la Generalitat?

Mai. Sempre vaig dir que ser president és el màxim honor que he tingut. Em sento molt orgullós de presidir aquest país.

I d'haver penjat la pancarta dels presos, se n'ha penedit?

Mai, tampoc. Crec que en la lluita per la llibertat d'expressió cal anar a totes. I m'hauria penedit

“

Era el meu deure com a president de la Generalitat posar la pancarta pels drets i llibertats al balcó

de no fer-ho.

El portaveu d'ERC al Parlament, Sergi Sabrià, es preguntava si havia valgut la pena.

Crec que no hi ha batalles petites per la lluita pels drets i les llibertats del país. I es va produir una circumstància que va ser la de posar la pancarta perquè creia que era el meu deure com a president en vista d'aquesta situació d'injustícia, de negació de drets. Vam decidir fer aquesta proclama des del lloc més simbòlic del país, que és la seva presidència.

Però passats uns dies es va despenjar.

Van venir uns mossos a retirar-la.

El que ha provocat és que la legislatura és a mans del Suprem.

Està en mans del poble de Catalunya. I, això, ho hem de tenir molt clar. L'únic que ha de decidir qui és el president de la Ge-

“

Si vols culminar la independència no t'alies en el govern amb un partit que no la vol

neralitat és el poble de Catalunya. I m'he fet meua una frase de Josep Carner que diu que la voluntat popular és la primera institució republicana. I, si això falla, falla gairebé tot.

Si el Suprem l'inhabilita amb sentència ferma hem sentit el seu advocat, Gonzalo Boye, dient que vostè ho assumiria.

Primer voldria qüestionar la premissa major. Si jo estic assumint que vaig complir el meu deure, que era una ordre impossible de complir, extralimitada per un organisme administratiu que no tenia cap capacitat per ordenar-me res i que era impossible de fer complir arreu, jo li he de dir que tinc presentat un recurs de cassació amb 12 motius de vulneració de drets fonamentals. I no només això, sinó amb una qüestió prejudicial que plantejarem perquè abans que decideixi el Suprem vagi al Tribunal de Justícia de la UE.

Confia que no l'inhabilitaran?

Confio que no m'inhabilitaran, la qual cosa no vol dir que alhora pensi, arran de tots els fets que es van succeint, que la legislatura estigui esgotada.

Ha anunciat pressupost i eleccions. Digui'm només si seran abans o després de l'estiu.

Si jo ho digués ara faria tot el contrari del que pretenc, que és preservar de qualsevol altra influència que pogués venir, i d'electoralismes i partidismes, el que ara són els dos reptes importants que ens queden: aprovar un pressupost i explorar la via de la negociació. Pervertiríem aquest fet, perquè entrariem en una campanya descarada. Si ens hem de concentrar en aquests dos temes, haig de dir que, l'endemà de l'aprovació del pressupost, diré la data.

Dirà la data o convocarà?

Diré la data.

Podria decidir allargar la legislatura fins que jurídicament...

Decidiré el que sigui millor per al país. Que no és res que no hagi fet durant tot aquest temps.

No és molt complicat allargar una legislatura que vostè ha dit que ha arribat al cap del carrer?

Ho seria si no tinguéssim aquests dos reptes importants que li he dit. Aquest país necessita un pressupost, per responsabilitat calia tramitar-lo. Aquests 3.000 milions són im-

L'entrevista, que es pot veure sencera a Elpuntavui.cat, es va fer sota les pintures al fresc de Joaquim Torres García. A la foto, el president Quim Torra i el director d'El Punt Avui, Xevi Xirgo

■ JOSEP LOSADA

portantíssims.

L'acord del 4 de gener sembla que el té com una espina clavada. Acusa ERC en general de deslleialtat o Torrent en particular?

No vull entrar en retrets ni mirar enrere. Soc un defensor a ultrança de les institucions catalanes, del govern de la Generalitat i del Parlament, que és on jo sempre he dit que hi ha la sobirania del poble de Catalunya. Per tant em costa d'entendre que una votació que es tira endavant al Parlament per la majoria no sigui respectada. És com la resolució que es va aprovar fa 10 dies demanant un mediador internacional. És que no podem jugar a votar coses que després no tirarem endavant. O les votes o no les votes. Però si votes sí assumeixes les conseqüències. I jo, com a president, m'he d'atendre al que es vota al

L'APUNT

La factura oculta del Mobile

Rosa M. Bravo

La suspensió d'un congrés que atreu cada any a Barcelona més de 100.000 persones en quatre dies ha de ser, per força, impactant en l'economia local. En la més visible, com la que formen hotels, restauració i transports, i en la més invisible, però que es veu igualment afectada: milers de proveïdors d'elements quotidians, com ha posat en relleu la iniciativa d'un dels submis-

tradors de plantes del congrés, Vivers Barri, que ha hagut de tirar d'enginyer per intentar reduir les pèrdues. Com diu John Hoffman, conseller delegat de la patronal que organitza el Mobile, la història dirà si ha estat encertat suspendre'l. Mentrestant, una munió de petits empresaris pateixen per una decisió que els fa trontollar els comptes de resultats.

Parlament.

Qui ha de ser el cap de llista de l'espai que vostè representa?

Doncs el qui l'espai decideixi. És la gent qui s'agrupa al voltant dels partits polítics o coalicions qui lliurement voten i decideixen

qui ha de ser la persona escollida. També és cert que en l'espai en què jo em moc, i represento, hi ha un líder indiscuti-

Ja vaig dir que no aniré a una llista electoral i intento complir el que vaig dient

ble, que és el president Puigdemont.

Ha de ser ell?

No li dic pas això. Dic que ell és el líder d'aquest espai, ell és el president de l'1-O i de la declaració d'independència. I ho he dit sempre, res em faria més feliç que un dia fondre'ns en una abraçada, el dia que ell pogués entrar al Palau.

Podria ser que a vostè li interessés convocar les eleccions a la tardor perquè aquest espai tingués temps d'organitzar-se?
Mai prendré una decisió per motiu partidista, em trairia a mi mateix.

Qui l'acabarà aprovant, el presupost?

Jo sempre havia considerat la CUP el nostre soci preferent, però va decidir no participar en el que podien ser aquestes negociacions i, en canvi, els comuns van decidir que sí.

Descarta que la CUP s'hi acabi sumant?

Tant de bo els votés. Mà estesa a negociar-los. Perquè en tot el que jo he pogut impulsar i tirar endavant he buscat la màxima unitat i la participació de tot-hom. Fins i tot vaig buscar-la per la reunió que vaig tenir amb Pedro Sánchez. És impossible pensar que un partit pugui resoldre l'equació de la independència de Catalunya. Es tracta d'unir tot l'espai del moviment independentista i per això vaig voler anar a aquella entrevista amb els màxims suports, havent consensuat quines línies estratègiques havia de defensar, que era l'exercici del dret a l'autodeterminació i la fi de la repressió a través de l'amnistia i la no-judicialització.

És evident que si es vol avançar cap a la independència vostès i Esquerra s'hauran d'entendre. Sempre.

Les discrepàncies que estem veient ho complicaran?

Confio que no, intento no ficar-me en els retrets sinó mirar endavant, ara mateix per responsabilitat hem de seguir, jo no seré ara el que trencaré la unitat, tampoc seré el que em doblegaré davant la repressió i hem de respectar la voluntat popular. Hi ha uns grans consensos. La ciutadania dona suport a la independència i l'exercici del dret a l'autodeterminació. Aquests grans consensos, els té molt assumits. A vegades són els partits polítics els que demostren

Continua a la plana següent

Nou Volkswagen T-Cross

Descobreix-lo a Autopodium

Autopodium
Girona - Figueres
Sant Feliu de Guíxols
Mont-ras - Olot
Lloret de Mar
www.autopodiumvw.com

Gamma del nou T-Cross de 70 a 85 kW (95 a 115 CV).
Emissió de CO₂ (g/km): de 130 a 140 (NEDC: de 111 a 112). Consum mitjà (l/100 km): de 5,8 a 6,2.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Quim Torra President de la Generalitat de Catalunya

Ve de la plana anterior

una incapacitat per posar-se d'acord.

Pere Aragonès diu que no pactaran amb el PSC però sentim a parlar de la possibilitat que l'aritmètica situï un tripartit. Vostè el veu? El tem?

Crec que si s'ha de culminar el procés d'independència això depèn inexcusablement de la unitat dels qui defensem la independència. Això va costar uns anys d'entendre però en els darrers va quedar claríssim. L'1 d'octubre va ser possible per aquests factors, perquè hi havia una unitat en el govern i un objectiu molt clar, que era el referèndum. I també un suport molt clar de la CUP i, per tant, de tot el moviment. Però sobretot perquè va ser tota la ciutadania, a través de les institucions, la que va acompanyar el procés. O es produeix aquesta tempesta perfecta o el procés per a la independència és impossible.

Rufián deia que també pot ser que JxCat i el PSC s'entenguin com ha passat a la Diputació.

No. És absolutament impossible. Si vols culminar un procés d'independència no t'alies al govern amb un partit que no la vol. Ni li demanes el suport.

A Espanya hi haurà pressupost? La situació a Catalunya el condiona?

Què va passar fa un any? Estàvem en un procés de negociació en què la part del govern espanyol havia acceptat la figura d'un relator. Després, al cap d'una setmana va haver-hi aquella explosió dels tres partits de la ultradreta espanyola, i la manifestació de Colón, més la revolta d'una part del PSOE, i qui es va aixecar de la taula de negociació va ser el PSOE.

Es van posar noms sobre la taula d'aquesta figura del relator?

Un en concret no, però sí la figura, la idea que era necessari que algú acompanyés aquest procés. No vam ser nosaltres qui va filtrar que hi havia la figura d'un relator sobre la taula. I per què ho va filtrar el senyor Iceta potser també seria una altra qüestió per plantejar-se. En qualsevol cas, això va acabar portant que el PSOE s'aixequés i que finalment no es votés el pressupost. Com a JxCat serà molt difícil votar aquest pressupost quan ja hem votat que no a la investidura.

En funció de la data en què vostè situï les eleccions, deixi'm ser malpensat, Esquerra ho té

El president de la Generalitat, Quim Torra, durant l'entrevista a la sala Torres García de Palau ■ JOSEP LOSADA

L'endemà del pressupost de la Generalitat jo diré la data de les eleccions catalanes

més complicat d'aprovar un pressupost a Madrid.

El que m'interessa és el procés de negociació. I fins i tot blindar-lo d'eleccions. Si aquest és un diàleg honest i real que vol abordar el conflicte, o sigui, el dret de l'autodeterminació, la sobirania, Catalunya com a subjecte polític, el procés de negociació també haurà de continuar mentre Catalunya estigui en un procés d'eleccions. Per tant, a l'altra banda entenem que també hauria de continuar.

Iglesias serà a la mesa perquè Sánchez li ho ha demanat, i per la part catalana?

Lògicament, el vicepresident. Busco aquesta força de la unitat, amb la resta d'actors polítics independentistes, partits, grups parlamentaris, les enti-

No dic que Puigdemont hagi de ser el candidat. Dic que és el líder indiscutible

tats i el Consell per la República. Vull anar a aquesta mesa amb els acords més amplis possibles, també sobre la composició, etc.

El mediador és una condició 'sine qua non'? Li passa pel cap aixecar-se de la taula si no hi és?

No, el que em passa pel cap és complir el que el Parlament va votar, votació que es va produir gràcies a la CUP, ERC i JxCat. Si decideix pels antecedents i per les garanties que es necessita la figura del mediador internacional, ho plantejaré.

Hem sentit càrrecs d'ERC dient que el mediador no pot ser una condició que encalli el diàleg. Però i si no n'hi ha?

Això no és el que es va votar al Parlament. De moment som on som; que el Parlament ha votat

Si es vol avançar cap a la independència, Junts per Catalunya i ERC hauran d'entendre's sempre

que cal un mediador, i penso que tant la CUP com ERC compliran amb allò que han votat.

Vostè va dir que tornarem a debatre si convé aquest tema al Parlament. Ho farà perquè es ratifiqui l'acord?

Jo aniré a la reunió amb el president Sánchez, de govern a govern, en què plantejarem allò que la taula d'actors polítics independentistes hagi decidit. Estic segur que haurà decidit que nosaltres volem que hi hagi un mediador internacional. En funció de la resposta del govern espanyol, ho tornaré a traslladar tant a aquesta taula com al Parlament. Insisteixo que la clau de volta és el respecte de la voluntat popular, perquè, si no, també posaríem en dubte l'1-O i la declaració d'independència.

Per treure el mediador, el Parlament ho hauria de votar.

Si fos el cas, però volem abordar el conflicte amb honestedat i rigor. Dic amb humor que no anem a fer-nos una foto amb ponsèties, anem a treballar amb tota la seriositat i tota la responsabilitat perquè el tema és molt greu perquè continuem tenint gent a la presó, el president i membres del govern a l'exili i es continua represaliant.

Ha de ser internacional forçament? Acceptarien un mediador del PNB o el BNG?

Ens sembla molt millor una figura que hagi tingut experiència en processos de negociació, en conflictes polítics, perquè ens porti aquesta experiència. Per tant, aquesta figura, la veiem a escala internacional.

Hi ha qui diu que JxCat o Torra s'entossudeixen en la figura d'un mediador perquè volen fer descarrilar el diàleg.

No, de cap de les maneres. Justament jo vaig anar fa un any a La Moncloa amb el senyor Sánchez amb la voluntat de saber quina era la seva proposta. Nosaltres vam fer fora el senyor Rajoy, vam votar aquella moció de censura per donar una oportunitat al diàleg. I d'aquella reunió a La Moncloa vam sortir dient que hi ha un conflicte polític que s'ha de resoldre políticament. A Pedralbes, el pas següent és que buscaríem una solució en el marc de la seguretat jurídica i arribem a consensuar el mediador. Però s'aixequen de la taula. I després passa el que passa en totes les campanyes electorals, que de sobte descobrim un Sánchez que diu que la fiscalia depèn d'ell, que vol portar el president Puigdemont, etc. Tenint en compte que també va votar el 155, hom es pot preguntar davant de quin senyor Pedro Sánchez estem. Jo m'he trobat amb diversos: el que no m'agafava el telèfon i el que ara em truca; el que va votar el 155 i el que diu que això és un conflicte polític. Que ningú pretengui que parlem de Rodalies, sent importantíssim, en una taula en què s'ha de parlar del conflicte polític.

En privat ha canviat d'actitud?

Sí, però és que també l'hi havia vist, però després va canviar i ha tornat a canviar. No sé ben bé amb quin senyor Pedro Sánchez ens trobarem d'aquí a tres mesos. Si, com he sentit dir a algun dels ministres, condicionen el diàleg a l'aprovació del pressupost, anem malament.

- Continua a la plana següent

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Quim Torra President de la Generalitat de Catalunya

Ve de la plana anterior

Què ha canviat de no sentir-se preocupat per la mesa pactada pel PSOE-ERC a voler-la liderar?

No ens oferia prou garanties perquè ens abstinguéssim. El nostre grup a Madrid va votar que no per tots els antecedents. Haurem de veure si efectivament la seva voluntat és la de negociar el dret d'autodeterminació. Però també li dic que en la reunió que vam tenir al Palau li vaig tornar a preguntar –perquè nosaltres plantejarem un referèndum– quina serà la proposta espanyola. I ell no em va dir res, jo continuo sense saber quina és. Li vaig preguntar així: de què es tracta, d'una reforma de l'Estatut, d'una reforma de la Constitució, d'una llei de finançament? Espero que en aquesta primera reunió finalment la coneguem. Sí que em va dir que havíem de parlar de molts temes, i quan es va acabar la reunió vaig veure que hi havia un paper sobre la taula que deia que hi havia 44 punts sobre els quals discutir, dels quals n'hi ha tres, tres, que fan referència al diàleg entre Catalunya i Espanya però sense concretar res.

Hi posa un termini, a aquesta concreció?

Quan diem que hem d'establir garanties, calendaris, és perquè justament ens ajuden a anar concretant les coses.

Hi haurà reunió bilateral abans, després, paral·lela?

En el Consell Executiu de la setmana passada vam dir que és important que el govern en aquest punt també vagi unit. Una cosa és la mesa de negociació i una altra és la comissió bilateral. Tothom hi està d'acord, tots vam encarregar al conseller Bosch, que és el president de la comissió, que ja demanés als diferents consellers els punts que volien que es poguessin tractar a banda dels 44 que el senyor Sánchez em va fer arribar.

Segons vostè, no es tracta de discutir Rodalies, inversions...

A la mesa de negociació, no, en absolut.

Un dels perills és que es vulgui guanyar temps en aquests temes i que no avanci la solució?

Venim d'on venim. Fixi's que fins i tot intento no malpensar de quines poden ser les intencions del govern espanyol en el futur, però sí que tenim un històric del que ha anat passant i, per tant, nosaltres volem que aquesta negociació sigui amb garanties, amb calendari, etc. i que sobretot, pel que fa referència a la taula de governs, s'abor-

Quim Torra caminant per la galeria gòtica de Palau dirigint-se a la sala Torres García ■ JOSEP LOSADA

Per què Iceta va filtrar que hi havia un relator sobre la taula és una qüestió per plantejar-se

di el conflicte.

Aquesta legislatura havia d'anar de la restitució a la constitució, però no acabarà així.

Amb el debat constituent, ens trobarem que a l'abril o maig es començaran a debatre propostes. Podríem tenir un embrió del que podria ser un projecte de Constitució, amb l'esperança que els partits ho puguin aprofitar i incloure als programes electorals.

Hem sentit menystenir la seva gestió. S'ha sentit ferit?

Jo no vaig tenir ni 100 dies de gràcia. De fet, no vaig tenir ni 100 segons. Si vols ser conseqüent amb la teva aspiració d'independència de Catalunya, i treballes perquè aquesta sigui possible, aquests menyspreus,

El procés de negociació també haurà de continuar mentre Catalunya estigui en eleccions

atacs o difamacions t'arribaran des del minut menys 1.

Els desacords entre independentistes han desorientat molta gent.

Segur. A mi tampoc no m'han agradat moltes decisions, fins i tot arribar a l'última que vaig prendre. Jo assumeixo el càrrec sentint-me hereu del govern del president Puigdemont i el vicepresident Junqueras, i fins on ells havien arribat jo creia que havíem de persistir i d'arribar també com ells fins al final. Per tant, entenc que hi hagi molta gent que s'hagi pogut sentir així i es preguntin: com és possible? Per tenir el president a l'exili, el vicepresident a la presó, represaliats o inhabilitats, com és possible que ens costi tant trobar aquesta estratègia comuna?

No hi havia cap motiu per cancel·lar el MWC. Vam estar en contacte amb l'OMS i els serveis sanitaris

Si finalment no fos inhabilitat continuaria en política activa?

No, penso que jo sempre he estat en la política activa i, de fet, crec que qualsevol ciutadà que es manifesta a la Meridiana està fent política activa, o que ajuda la caixa solidària o continua a les parades de llaços grocs o participa en els debats constituents o en les manifestacions. Ara bé, si em pregunta a àmbit institucional, no, no en faré.

No tindria ganes d'anar a una llista?

No, ja vaig dir que no hi aniré i intento complir el que he anat dient; vaig venir a prestar un servei al país durant el temps que fos president i després arribarà el torn d'una altra persona.

Què li agradaria fer quan deixi

la presidència?

Jo continuaria fent política i ajudant el meu país a culminar el procés d'independència. M'agrada veure les coses que faré!

Qui deixarà d'estar inhabilitat els pròxims dies és el president Mas. Quin paper creu que ha de tenir?

És un valor dins el món independentista, és el president del 9-N, que ens va ajudar a arribar a l'1-O. És una persona amb conviccions fermes i arrelades al país i farà el que hagi de fer.

El Mobile Congrés no es farà però tothom insisteix que no hi ha cap motiu sanitari. Hi ha hagut precipitació? No podia haver fet alguna cosa més el govern?

Hem viscut un procés de sobreinformació i intoxicació i s'ha produït una concatenació de baixes que han acabat provocant la cancel·lació. Quan una de les grans companyies es dona de baixa per assegurar que, als seus treballadors, no els pugui passar res ja es crea un cercle viciós i unes falses reputacions com si la resta no protegís els seus treballadors. En aquest cas, i si arribés a passar un contagi, a aquests directius que prenen la decisió, se'ls acaba la carrera.

Hi ha hagut precipitació, doncs.

No hi havia cap motiu per cancel·lar-ho. Això, ho hem dit sempre. Des del primer moment vàrem estar en contacte amb l'OMS, amb els experts sanitaris del país. Hem anat traslladant sempre al senyor Hoffman que els experts sanitaris fossin els que ens diguessin com hem d'actuar. Hi ha hagut un front institucional molt unit i tots hem actuat amb molta correcció. Ara ve també el moment d'avaluar, de pensar que, davant un tema realment tan dolorós, poguéssim convertir-ho en una oportunitat. Catalunya segurament es juga els seus anys que venen si és capaç també de liderar la revolució tecnològica com va ser capaç de liderar la revolució industrial. I aquesta idea de futur que penso que també han traslladat els responsables tant de GSMA, com de Fira, com les institucions, aquesta idea de compromís, no només amb el Mobile per l'any que ve, no, de realment convertir Barcelona i Catalunya en un país que respon en l'era digital amb tots els reptes que això suposa. Jo he convocat per a demà una reunió amb actors econòmics, socials, tecnològics. Fem la mirada llarga de quin país volem. Com diu molt bé el conseller Puigneró, Catalunya serà digital o no serà. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Crida d'Aragonès a deixar els “retrets” i recosir la unitat

ERC sosté que les eleccions són una oportunitat perquè l'independentisme amplii la majoria de cara al diàleg amb l'Estat ■ Referma que amnistia i autodeterminació són condicions clau en la negociació

Pere Aragonès, al costat de Marta Vilalta, minuts abans de l'inici del consell nacional que es va fer ahir a la seu del partit a Barcelona ■ EFE

Francesc Espiga
BARCELONA

Malgrat que la data per a la crida a les urnes encara no ha estat fixada, ERC ja ha començat a verbalitzar el que podrien ser alguns dels trets bàsics del relat que defensarà en les properes eleccions al Parlament. Durant el consell nacional d'ahir, el coordinador nacional del partit i vicepresident del govern, Pere Aragonès, va defen-

sar la necessitat d'afrontar els comicis com una “gran oportunitat” per a l'independentisme, i no com una cursa caïnita entre els seus partits, per aconseguir eixamplar, en la mesura del possible, la majoria d'escons sobiranistes al Parlament per tenir així més posició de força de cara a una negociació amb l'Estat en la mesa de diàleg. En aquest context, però, i en un missatge més que implícit cap a JxCat i

altres actors com ara l'ANC, que s'han mostrat obertament crítics respecte al que poden arribar a donar de si aquestes converses amb l'executiu de Pedro Sánchez, el que té tots els números per ser candidat dels republicans va fer una crida a fer pinya i a refer la unitat d'acció independentista en un moment en què l'esquerra és francament profunda: “Menys retrets i més anar per feina”, va ser la seva re-

cepta, en un missatge que va repetir diverses vegades al llarg de la seva intervenció.

La mesa de diàleg amb Madrid va ser una referència constant en el discurs d'Aragonès. Sobre això va voler donar valor a la tasca duta per ERC per aconseguir la seva constitució –“hem actuat com un trencaglaç davant un Estat que es resistia a reconèixer que hi ha un conflicte a Catalunya”– i, sense

citar-la, va llançar un dard a JxCat per haver qüestionat reiteradament aquest instrument. “Hi ha qui s'ha mirat aquesta mesa amb displicència, però ara la veuen com una oportunitat. I això nosaltres ho celebrem”, va manifestar. El coordinador nacional dels republicans també va destacar l'aprovació del pressupost i el fet d'haver fet “de ciment” entre dos polítics tan oposats com són JxCat i els comuns i,

sobre aquests últims, va instar-los a seguir defensant la via del referèndum com a fórmula de resolució del conflicte. I per tancar la seva allocució, Aragonès va tornar a l'inici per emfatitzar la idea que ahir tocava faltar: “Tenim una oportunitat excel·lent, les eleccions, per ampliar la majoria independentista davant l'Estat. Sabem que això no ho farem sols, però és necessita ERC. Per tant, deixem els retrets i a la feina”, va reblar.

Condicions per a l'Estat
El consell nacional d'ahir també va aprovar per una majoria incontestable –únicament hi va haver una abstenció i la resta de

La frase

“Podríem entrar en una espiral de retrets, però això no és el que vol la gent que és independentista”

Pere Aragonès
COORDINADOR NACIONAL D'ERC

vots van ser favorables –una proposta de resolució que, d'entrada, reitera el compromís amb les converses que s'han d'iniciar amb el govern del PSOE sobre la situació a Catalunya. Més enllà, però, d'aquest enunciat de rigor, el document assenyalava que tota solució al conflicte ha d'implicar l'amnistia i el reconeixement del dret a l'autodeterminació a través d'un referèndum reglat. Dues condicions, aquestes, que sintonitzen amb les que han expressat altres partits i entitats sobiranistes com a mínim comú denominador a defensar en la negociació. ■

El número 189 de Bonart, ja a la venda Els Quatre Gats

Setmana de l'art a Madrid coincidint amb Arco 2020 | Fira Fama, l'art antic i modern | Deu anys de la Fundació Arranz-Bravo | Onzè aniversari d'Arts Libris | Adeu a Amèlia Riera, Joan de Muga, Ernesto Ventós i Fidel Balaguer | El premi Joves Fotògraf(e)s, per a Oriol Roura | Entrevista a Joan Margarit

Agenda d'exposicions a l'edició digital de Bonart (www.bonart.cat/agenda)

Subscripció: 50 euros
4 números + edició digital gratuïta

www.bonart.cat | bonart@bonart.cat

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez promet un diàleg català sense perjudici de ningú

■ Insta el PP a afegir-se a la recerca d'un acord "tan ampli com el del primer autogovern" ■ Iceta veu com una "excusa" el relator

David Portabella
MADRID

Si hi ha un fòrum propici perquè Pedro Sánchez escolti la malafiança dels seus sobre el diàleg amb Catalunya, és el comitè federal del PSOE, i ahir el president espanyol i secretari general del partit va aprofitar la cita per vacunar els barons del sentiment de greuge abans que neixi la taula de governs. "No es prioritzarà una comunitat i s'oblidarà la resta, no es mirarà el separatisme en detriment de la resta de territoris", va dir.

La frase

“No es prioritzarà una comunitat i s'oblidarà la resta, no es mirarà el separatisme en detriment de la resta”

Pedro Sánchez
PRESIDENT ESPANYOL

En el que era el primer comitè federal del PSOE des de les eleccions del 10 de novembre –Sánchez no el va reunir per beneir la coalició amb Podem–, el president espanyol va ser pedagògic sobre la taula

que es crearà aquest mes. "Superar el conflicte que divideix els catalans entre ells i que tensiona lògicament les relacions entre Catalunya i el conjunt del país és fonamental per seguir avançant. Però l'atenció a aquest problema no es farà en perjudici d'altres necessitats territorials urgents", va garantir als seus. En vigílies de la reunió amb Pablo Casado demà a La Moncloa, Sánchez va convidar el PP a afegir-se al diàleg amb la Generalitat –"no hi sobra ningú, tampoc l'oposició"– per trobar un encaix

Sánchez i Iceta, saludant-se en el comitè federal del PSOE, ahir, al carrer Ferraz de Madrid ■ ACN

al qual va posar un sostre: "Hem de buscar i necessitem un acord tan ampli com el que va il·luminar el primer autogovern de Catalunya a l'empara de la Constitució espanyola." Per Sánchez, hi ha una majoria de ciutadans a Catalunya i a Espanya que

"no suporten prolongar per més temps el recel, l'enemistat i la desconfiança" dels últims deu anys i volen un canvi que "superi la polarització i exigeixi el retrobament".

A les portes de la seu del carrer Ferraz de Madrid, el primer secretari del

PSC, Miquel Iceta, exigia aparcar "excuses" com ara la del mediador. "La gent que de veritat vol el diàleg no s'aixeca, no posa excuses ni busca obstacles, sinó que busca solucions", va dir. Iceta va aplaudir "l'esforç" de Sánchez a Catalunya. ■

LI PRESENTEM LA CADIRA PUJAESCALES **FLOW2**

Més info a
www.farre.es

**IDEAL PER A ESCALES CORBES.
INSTAL·LACIÓ RÀPIDA SENSE OBRES.**

- Va a l'escala, no a la paret.
- Incorpora ASL, tecnologia avançada de gir i anivellació.
- Cadira i braços de plegat fàcil.
- Arrencada i parada suau.

Farré
accessibilitat

Tel. 609 314 500
www.farre.es - farre@farre.es